

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologōn diaphorōn syngrammata palaia kai orthodoxa

Gessner, Conrad

Tiguri, 1560

VD16 G 1810

Canones Sanctorvm Patrvm, Qvi Constantinopoli Conveuerunt Consulato
illustris. Flauij Eucherij & Flauij Euaprij ante diem 7 idus Iulij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72021](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-72021)

CONCILIORVM.

ΟΣΑ ΔΕΙ ΒΙΒΛΙΑ ΑΝΑΓΙ-
νώσκεται.

Ταξιδεύεις Διαθήκης.

Γράφεις κόρημον. Β. ἔξοδοθές αὐγῆπον. γ.
λαντικόφ. Ι. αεριμοί. ε. μέση τρονόμου.
ε. παντανάγ. Ε. κριτάλ. ρόνι. η. ζεθίρ. Θ. βασι-
λί. αβ. Ι. βασιλεώνυμο γιλ. ια πρασιτζιλεκ
η. Ι. έσθρας αβ. ιγ. βιβλει φαλμάρη ρν. ιδ
πρωμία σολμάντθ. ε. εκκλησιασής. ισ. ασ-
μασμάτωφ. ι. ιώβ. ιη. πλωση πλωφτών. ιθ
κίνης. ι. περιφέας. βαρούχ ζελίνοι, ιγ. άντσολα.
πιστεκόλ. ιβ. δανιγύλ.

ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ.
Εναγγελια τέλος.

Κατὰ μαθάσιον, οὐ μαρτυρεῖ, οὐ λογκαῖ, οὐ
ιωνίζει. Προφέτης ἀπεσόλων,
Επιστολὴν παθολικὴν ἔπειτα στέψας Ἰησοῦν μία
μήρα δύο, ῥώμην τρεῖς, ιουδαϊσμόν.

Επισόλαι Γαύλου Δεκάτος αρχετ. πὼς ἔω-
μινσ μία, πὼς νοσηθίσια σινί, πὼς γαλάσια μία,
πὼς ἐφεσία μία, πὼς φιλιπποίσια μία, πὼς νο-
λανθάνεισια, πὼς θεοσαλανικεῖσινί, πὼς ἔβρα-
ισ μία, πὼς πυρδεοίσινί, πὼς τίτου μία.

QVAENAM LEGERE O-

porteat.

Veteris Testamenti.

1 Genesis mundi. 2 Exodus ex Aegypto. 3 Le
Guiticus. 4 Numeri. 5 Deut. 6 Iesu Nuae.
7 Iudicum. Ruth. 8 Esther. 9 Regum primus
& secundus. 10 Regum tertius & quartus. 11
Paralipomenon primus & secundus. 12 Esdræ
primus & secundus. 13 Libri Psalmorum cen-
tum quinquaginta. 14 Proverbia Solomonis.
15 Ecclesiastes. 16 Cantica Canticorum. 17 Iob.
18 Duodecim prophetæ. 19 Esaias. 20 Jeremias,
Baruch Threni, & epistolæ. 21 Ezechiel. 22
Daniel.

NOVI TESTAMENTI.

Quatuor Euangelia.

Secundum Matthæum, secundum Marcum,
secundum Lucam, secundum Ioannem.
Acta Apostolorum.

Epistolæ catholice septem, nempe Iacobius una. Petrus duæ. Ioannis tres. Iudeus una.

Epistolæ Pauli quatuordecim, ad Romanos una, ad Corinthios duæ, ad Galathas una, ad Ephesios una, ad Philipenses una, ad Colossenses una, ad Thessalonicenses duæ, ad Hebreos una, ad Thimotheum duæ, ad Titum una.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

ΓΑΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ ΣΥΝΕΛΘΟΝΤΩΝ

γίνπατέις φλαβίου δικείοις, πότε φλαβίου δικαιοίου. Οὐ λαμπρό-
τάτωμ, ποθεὶς μὲν οὐδὲν ισλαίωμ.

CANONES SANCTORVM

PATRVM, QVI CONSTANTINOPOLI CONVE-

uerunt Consulatu illustiss. Flauij Eucherij & Flauij Eu-

prij ante diem 7 idus Julij.

Pροσφωντίκες δι' αὐτήλαγίας οὐδό-
δος πέθετο τὸν βασιλέα τους Καστού-
σεοδόσιον τὴν μήτραν, ὃν ιστάτε βασ-
ιλέα πάρ' αὐτῷ εἰπεῖν θυτανεύοντας.

Τὸ δύστεβατο, καὶ θεοφιλεσάτω Βασιλεῖ θεόντων, μέγιστον οὖν τῷ θείῳ θεοπάρκῳ τῷ εἰς Ιεράφων ἐπεγκλήματι συνελέόντων ποιῶνται λαζαρίδης μηδέποτε τοῦ θεοῦ τοις θυσίαις γράμμασι, δύχασίσια πρὸς τὸ θεόντα αὐτοδέξαντα ή πικρόνας δύστεβατος Βασιλείαν, αὗτη ποιῶν τὴν πλησιανήν εἰρίκει τὸ θύμιον πίσεων συριγμούν. Τορθοὶ δὲ δέντροι τῷ θεῷ τῇ οφελομέλει δύχασίσιαν, απηγκαλούσι τὰ γρυγνημάτια τῷ τῷ μέγιστον στόματος προς τὰ τοις δύστεβατοις αἰνάφερομενοῖς οὐδὲ συνελέόντες εἰς τὴν λανταντινούσιοις τῷ

ANCTAE synodi dedicatoria
ad piissimum regem Theodosium
magnum, cui canones ab ipsis ex-
positos subiecerunt.

Piissimo & Dei amantissimo re-
gi Theodosio sancta synodus episcoporum qui
ex diuersis regionibus Constantinopoli cōgre-
gati sunt. Principium literarum ad pietatem tuā
nobis est gratiarum actio erga Deum, qui aliud
pium regnum exhibuit ad cōmūnem et clesiarū
pacem, & sanæ fidei confirmationem : redditā
autē Deo debita gratiarū actione necessariō ea
qua in sancta synodo acta sunt ad tuam pietā-
tem referimus. Nēpe quod Constantinopolim
secundum

secundum

CANONES

CAN

secundum tuę pietatis scriptum conuenimus,
ac primum renouauimus mutuam consensio-
nem:deinde euulgauimus breues regulas qui-
bus Nicæa patrū fides à nobis corroboratur,
& hæreses quę postea enatæ sunt anathemati-
zantur. Præterea ad rectam ecclesiæ gubernationem certos & ordinatos canones constitui-
mus. Hæc auté omnia huic nostrę epistolę sub-
iunxit. Proinde rogamus tuam clementiam
ut sanctę synodi decretum pietatis tuę scripto-
ratum facias. ut quemadmodum ecclesiam ho-
norasti literis uocationis, sic etiam obsignes fi-
nem eorum quę placuerunt. Dominus stabilitat
regnum tuum in pace & iustitia & id transmit-
tat generationibus generationum, & addat ter-
reno cornu frutionem cœlestis regni. Deustē in
columnen & omnibus honestis excellentem or-
bi gratificetur precibus fidelium, ut pote uerè
piissimum & Dei amantisimum regem.

Hæc decreuerunt episcopi qui ex Christi gratia Constantinopoli conuenerunt ex diuersis prouincijs, conuocati per piissimum imperatorem Theodosium.

Fides trecentorum decem & octo patrū qui
in Nicæa Bithyniæ conuenerunt nō reijciatur,
sed rata maneat, ac anathematise omnis hære-
sis. Speciatim uero Eunomianorū, deinde Ano-
mœorum & Arrianaorum, item Eudoxianorū,
& Semiarianorum, item Pneumatomachorū
& Sabellianorum, & Marcellianorum, & Photi-
nianorum, & Apollinaristarum.

Episcopi qui extra dioecesim sunt ad ecclesiasticasque extra terminos parum sunt, non accedant, neque confundant & permisceant ecclesias, sed secundum regulas constitutas, Alexandriæ qui dem episcopos, solam Aegyptum gubernet, Orientis autem episcopi, solius Orientis curâ gerant, seruatis honoribus primatus ecclesiæ Antiochenæ qui in regulis Nicæna synodi continentur. Sed & Asiana dioecesis episcopi ea quæ sunt in Asia, & quæ ad Asianam tantummodo dioecesim pertinent, gubernent. Ponti autem episcopi, Ponticæ tantum dioecesis habeant curam. Thraciæ uero ipsius, tantummodo Thraciæ. Non in uitati Episcopi, ultra dioecesim accedere non debet super ordinandis aliquibus, uel quibuscumq; disponendis ecclesiasticis causis seruata regula quæ suprascripta est de una-quaque, dioecesi. Manifestum nanque est quod per singulas quaque prouincias, prouincialis synodus administrare & gubernare omnia debeat secundum ea quæ sunt in Nicæa definita. Egentibus constitutæ, regere atque administrare à patribus obtinuisse dinoſcitur.

τὸν ἡγάμια τὸ σῆσθείας. πρῶτην μὲν ἀποτελεῖται τὸ πέδιον ἀπόλλους ἐμόνων, ἐποτα-
λέ, καὶ σωτάμενος δρός ἀπεφωνίζει τὸ πέδιον ταπεῖρον πάσι τοῖς φυλαῖς Νικαῖας κυριότερον γένεται.
πέδιον δὲ τούτοις, καὶ ταπεῖρον τὸν τεργίνοντα πέδιον.
σινάρητόν τον κανόνας ὁ εἰσόπεδος, ἀπὸ τοπογραφίας
δὲ ἡμερή τὸ γράμματι τοπετάσσεται. δέομενον
τινὰ τὸ σῆσθείαν ἡμερότονος, γράμματι τὸ σῆσθείαν
ἀθηναϊκοῦ θηραϊκοῦ σῶματος τὸν φύγον. ἢν δὲ τοι
τοις τὸν κλέστειον γραμματικὸν τὸν ἐπικλινοστριπ-
πικόν, ἔτι καὶ τὸν πολεμικὸν ἀνθοφεγγιον τὸ
λόγον. ὁ δὲ κνειατικοῦ στεγεῖται τὸν βασιλεὺαν γέ-
γοντα πολιορκίᾳ, καὶ τὴν αὐτοῦ μήτραν γε-
νεῖν, καὶ προσθέντα τῷ πατέρῳ γένειν κράτει καὶ τὸ βα-
σιλεῖον τὸ γέρανον τὸν ἀπόλαυσιν. ἔργων δέ
σε καὶ τὸ πατέρος κατεῖσθαι τὸ πρέποντος οὗτος καὶ
εἰσαγεῖ τὸ οἰκετεῖον Ὀλύμπου τὸν ἄγιον, ἥψην ἀν-
θρῶν τὸ σῆσθείαν πολιορκεῖν θεοφιλεστερούς βασιλέα.

τὰ δέ δειπνοὶ διὰ καναπαίνενταί λέγονται, χειροπο-
εῖ συνελθόντες εἰποντοι τὸν θεοφόρον μητρικὸν
τὸν κληπτὸν τὸν τὸ σῆσθείατον βασιλεώς θεοδοσίον.

Μὴ ἀδετεῖδαι τὸν πίσιν τῷ πατρῷ φυῖν
τριποσίων δικαιοτάτῳ τῷ γὰρ νικάμε τὸν βιογ-
νίας σταθελόντα μου. ἀλλὰ μηδέπι εἰκόνην ποτέ,
ποτὲ αὐτοῦ φαστειδόντα τοῦτον αὔξεσθι καὶ οἰκεῖ
τὸν τῷ διονυσίων δόμῳ, ἄτταρι αὐτούσιον. Εἴ τινες
ρειανῶν, ἄτταρι διδοῦσιν αὖτις, οὐδὲ τῇ τῷ αἱματίῃ,
ἄτταρι πυριναῖς θεμάταιραιν. Εἴ τῇ τῷ στελλεινεντού τοῦ
το μαρκελλανδρί, Εἴ τῇ τῷ φωτειναδρί, Εἴ των
ἀπελινχειανδρί,

τὸν ἔπειρον διοίκησιν ὑπόστατος τῶν ἀπεργίων
ἐκκλησίαις ἀδημάντιαις, μηδὲ συγχέει τὰ πάντα
σις. ἀλλὰ μετὰ τὸ πανόντα ἐφεύρεται εἰς
ἐπιστοπόν, τὸ γάλαγον μόνον διεφορεῖ. Τοῦτο
ἀναβλῆται ὑπόστατος, τῷ αναβλημάτων διοικεῖ,
φυλακήσιμῷ γάλαγον μόνον πανόντα τοῦτο
πρεσβείᾳ τῇ αὐτοτοχείᾳ ἐκκλησίαι, οὐ τοῦτο
τῆς Μιονικήσιων τοῦ πανόντος, τοῦτο τῇ θαυματικῇ
διοικουμένῃ. Εἴ τοι τὸ ποντικόν, τὰ τὸ ποντικόν μόνα
ηὔπειρος τῆς Θρακικῆς, τὰ τὸ θρακικόν μόνον διοικοῦμεν.
απλάττεται ἡ αποκύπετη ἀπειρονήσις πανόντων μάθεται
νῦν τὴν χρεοδοτίαν τοι τοι ἀλλαττούντος μέσαν ἐκκλη-
σιαστικᾶς, φυλακήσιμον τὸ προσεγγισμένοντον
τῆς Μιονικήσιων πανόντος, διδούτερον τοι τοι ποντι-
κέσκιν ἐπαρχίαν ἢ τῆς ἐπαρχίας σωμάτῳ διο-
κύσει πλὴν τὰ γάλαγα δρισμάτια. τοι δὲ τοι τοι
Βαρβαρικοῖς ἐθνεῖσι τοι τοι ἐκκλησίας, διοικο-
μένης καὶ μετὰ τῶν κρατώσασθαι συμβέσεων τοι
πατερόν.

Con-

CONCILIORVM.

37

Τού μὲν Φίλωνταν τὸ πόλεως ἐπίσκοπον εἴ-
χε τὸ πρεσβεῖαν οὐδὲν μετὰ τοῦ Φίρωμας ἐπί-
σκοπον. Μήτρα δέ, εὖ αὐτὸν θέων Σώκριτον.

ποὺ μακέψου τὸ κυνικὸν οὐδὲ πατ' αὐτῷ ἀ-
πέβας δὲ ἐν λαυραῖς οὐνόπολει γροθίνης. ὡς μὲ
ν μάκεψορ επιστέπουν γροθίδαι νέοι, μέντοι
τῇ αὐτῷ χειροτονθήσατος γιώω σέποσε Βαθύμος
πλευρὰ τῶν τετράγωνών ποὺς αὐτῷ οὐδὲ τὴν πατ' αὐ-
τὸν γροθίνων ἀκύρωθεντα.

πόλις τῇ μετανάστῃ πολιτώματι, οὐδὲ τὸν γραμματικὸν
τελείωματα τὸν μίαν ὁμολογεῖν τανθρακῶν μαζῷ
εἰς τὸν ἄγνωτον στόλον τανθρακῶν δέοντα.

Επειδή τολμοί τὴν ἐκκλησίας εἰκὸναν θυμέσιαν
ονταχέψειρ Βελόρδηνος, φιλέχθρως οὐ
τοφωνικῶς αἰτίας ἦν τὸ θύμονομούντων
τὸν ἐκκλησίας ὄρβοσιόν του πλοιοπάρηση μητρόπολας-
τοντού διῆγε τῷρον η ἀραιόντας τὸν ἵερον τῶν Ἰανοῖς
τοῖς ταρσαῖς τὸν εἰρηνισόν τὸν λαόν πετεῖσον
καὶ τοῦτον οὐδὲ γρούντες. Κύριον γένεσιν τῆς ἁ-
γίας σωτείας τὴν γραπταῖς κανονικαῖς πόλεσι σωματικόν
ταῦ θιστού ταῦ, μὴ αὐτεξετάσω πετρούσις τοῦ κα-
τηγόρου, μὴ ἡ ταῦτα μητρόπεται τὰς πετρυγοείας
ποιεῖσθαι τὸν θύμονομούντων τὰς ἐκκλησίας,
μὴ μὲν ταῦτας ἀπεκλείσειν. ἀλλ' εἰ μὲν τοῦ οἰ-
κανοῦ πινάκου μέμψει, τοιτέρου, μὴ ταῦτακαὶ παγεια-
γεῖσι θιστού ταῦ, μὲν πλεονεκτούθεις, οὐ ἀλόγον πα-
ρέστησιν ταῦτας αὐτοῖς τετωνθέσις. οὐδὲ τοῦ
τονταῦ πετρυγοειδοῦ μὴ δέστερεσθαι, μὴ τε πρόσω-
πον ταῦτα γρέουντο, μὴ τὸ τῶν θεροκέαν. Σχῆμα γρά-
πταντο τέρπω, τό, τα σωμάτισθε τὸν τοπόπολεσιν
τοῖσιν, καὶ τοῦτο ἀδικέσθαι λέγονται, διας αὐτοῦ θεο-
τικοῦ τοῦ φυτικῶν τυγχανόντο. εἰ δὲ ἐκκλησίασ-
την τὸν φερόμενόν τοῦ γκλυματοῦ θιστού ταῦ, τό-
πον ουμάσθαι λέγεται πετρυγοειδούντων ταῦ πρό-
σωπα· ἵνα πρᾶτον μὲν αὔρετοντος μὴ θέμην ηστη γρ-
άπτει τὸν φροδοδέξαντο θιστού παμφύλακαν πετρυ-
γοειδῶν πραγμάτων τοισιδέστερα. αὔρετοντος δὲ
λεγούσι, τοὺς τε πάλαι θεούς εἰκασίας κερκοποχ-
θεῖσι, καὶ τοῦ μετὰ τοῦτο τοῦ θύμου αὐτοθεμα-
ποδώντας. πός δὲ τύπος, οὐδὲ τὸν πίσιν μὲν
τὸν ὑπὸ προσποιημένον οὐδολογεῖν, ἀπρεζούσαν-
τος δὲ οὐδὲ τοισιαάροντας τοῖς καρονοῖς ήμερο
θιστούς. ἐπειτα δὲ οὐδὲ τίνεις, τοῦτο δέ τοι θεούς εἰκα-
σίας μὲν αὐτίας θιστού προσπατεγνωσμένοι ἔηνον οὐδὲ
τεθεβελημένοι, οὐδὲ τοινόντοι, εἴτε δέ τοι μηδέτος, εἴτε
τοι λαϊκοῦ τάγματος, μὲν δέ τοι τούτοις θέμεναι πατεγ-
νημένοι θιστούς, πρὶν αὖτοντος εἰγκλυμα πρό-
τορον ἀποδιέσθωντα. οὐδοίος δὲ οὐδὲ τοῦ θύμου ταῖς
γείκαις προσλαβούσαν οὐτας, μὲν πρότερον δὲ δεκ-
τοντες θιστού πατεγνημένοις οὐτας, μὲν πρότερον θεούς
πρὶν αὖτοντος εἰσεῖσθαι τοῦ παταχθέντων αὐτοῖς
ποτοθεωστεγκλημάτων, οὐδὲ τοῖς πινές, μὲν ταῖς
εργασίαις, μὲν ταῖς αποινάνθοις ἔηνον, μὲν ταῖς πατεγνηματε-
ριαις προκαταγρημένοις οὐτας, μὲν πλημμελύματος,

3 Constantinopolitanæ ciuitatis Episcopum
habere oportet primatus honorem post Ro-
manū episcopū, propter quod sit noua Roma.

4 De Maximo Cynico & eius inordinata constitutio[n]e quæ Constantinopoli facta est, placuit neque Maximum episcopum esse, nec eos qui ab ipso in quolibet gradu clericis sunt ordinati, cum omnia quæ circa ipsum, & ab ipso acta sunt mirritum deducta esse videantur.

De separatione occidentalium, etiam Antiochenos recipimus qui unam deitatem patris et filij & Spiritus sancti confitentur.

Quoniam multi qui ecclesiasticum ordinem confundere & euertere uolunt causas aliquas radiose & sycophaticè aduersus gubernatores ecclesiarum orthodoxos episcopos configunt, nihil aliud molientes quam ut existimationem de sacerdotib. impuram faciant, & tumultus in populis pacificis excent. Hac de causa placuit sancto concilio episcoporum qui Constantino poli conuenerunt, accusatores non admittere absque aliqua inquisitione, neque omnibus permittere ut ecclesiarum gubernatores acculerent neque etiam omnibus prohibere. Si igitur alius priuatam querelam aduersus episcopum mouerit quod ab eo fraudatus aut aliud quid praeter ius passus sit: in hujusmodi accusationibus non inquiratur neque de persona neque de religione accusatoris. Oportet enim omnino conscientiam episcopū liberam esse, ut eum qui se iniuria affectum dicit, suum ius cōsequi, cuiuscunq; religionis fuerit. Si autem accusatio aduersus episcopū mota de rebus ecclesiasticis fuerit, tum accusatorum personas estimare ac censere oportet, ut principio quidem hereticis non liceat accusare orthodoxum episcopum de rebus ecclesiasticis. Hereticos autem nominamus cum eos qui olim ab ecclesia proscripti sunt, tum hos quoque qui postea a nobis anathematizati sunt. Deinde eos qui sanctæ fidei confessionem simulant, se ab episcopis iustis separant sese & contrarias congregations faciunt. Praterea si qui sunt ab ecclesia quibusdam de causis damnati & abiecti, aut excommunicati, siue ex clero sunt, siue ex laicorum ordine. His quoque non liceat episcopum accusare nisi prius se proprio crimine purgariint. Si militer qui ante accusati sunt non suscipiantur ad accusados episcopos aut reliquos clericos nisi ante probauerint se innoxios esse illorum criminum quæ illis impinguntur. Si uero aliqui neq; aliquorum delictorum causa accusati, aut damnati atq; hereticis neque excommunicati fuerint, neque se habere dicunt actionem ecclesiasticam contra episcopum, hos iubet sancta sy-

d nodus

nodus accusationem inchoare coram omnibus eius prouinciae episcopis, & coram illis in quibuscumq[ue] causis crimina episcopi arguere. Si uero prouinciae episcopi crimina quæ episcopo intenduntur dijudicare, tum accedant ad maiorem synodum episcoporum eius dicēseos, qui hac de causa conuocati fuerint. Ac curationem uero non ante instituant quam se scripto pari periculo condemnent, si conuincantur in actione causæ rei episcopi sycophan phanticè egisse. Si uero spretis his quæ eo quo indicauimus modo statuta sunt, acausus fuerit regias aures obtundere, & iudicia principum secularium, uel synodum uniuersalem turbare, contumeliosè contemnens omnes eius dicēseos episcopos, hic omnino ad accusandum non suscipiatur, utpote qui iniuriam infert canonibus, & ordinem cœlestiaisticum perturbat.

Eos qui orthodoxorum fidei addunt & partem eam quæ ab hæreticis seruatur suscipimus iuxta subscriptum ordinem & consuetudinem. Arianos quidem & Macedonianos & Sabbatianos, & Nouatianos, & eos qui se nominant Puros & Sinipteros, & Quartodecimos, siue Quartanos & Apollinaristas suscipimus si dant libellos & anatematizant quæ non eodem modo sentit quo sancta & uniuersalis ac apostolica Dei ecclesia. Si obsignentur prius & ungantur sancto unguento frontem & oculos ac parres & os atque aures. Dum uero eos obsignamus dicimus: Signaculum doni Spiritus sancti. Eunomianos uero unica immersione baptizatos, & Montanistas qui nunc Phryges discuntur, & Sabellianos qui filij paternitatem docent & alia grauia committunt & alias omnes hæreses (quando quidem in praesentia multis sunt & praesertim qui ex Galatia ueniunt, & qui illas sequuntur si orthodoxis adnumerari uolunt, instar Graecorum suscipimus: & prima quidem die eos Christianos facimus, secunda catechumenos, tertia uero die eos exorcizans ut in faciem eorum & aures suffillantes, & sic ipsos catechizamus, & tum in ecclesia eos perseuera refacimus ac audire scripturam & tum demum eos baptizamus.

λέγοισιν δὲ ἔχει πιὸ ἵκανη στασινί, τὸ γὰρ θεῖον
πειστηγορίαν. Βύτος οὐδὲ θείαν ἀγαπάσιον
πρῶτη μὲν ὡδὶ τῷ Καππαδόκεας πανταριθμόντων
γνώσκει τὰς πειστηγορίας, καὶ ἐπ' αὐτῇ εἰλέγει
τὰς ἐγκλήματα τῷ γάλακτι ποιῆσι θεοπάτερον,
συμβαίνει ἀδικητῶν τὸν ἐπιχειρεῖταις πός διέρ-
θωσιν τὴν ἀπειρομηφύλων ἐγκλημάτων τὸ πάντοιο
πῶ τὸν αὐτὸν προστύχιον μέρον των οὐρανῶν τὴν
διοικήσιον θεοπάτερον ἐκείνην, ταῦτα τὸν πάτερον
τοσούγκαλον μέντοι, καὶ μητρὸν πρῶτην γνωσκεῖν τὴν
πειστηγορίαν, πρὶν τὴν ψυχράφων αὐτὸς ἡρύπον αὐτοῖς
ἐναντιμέτερον κίνδυνον. Ἐποργεῖται τῷ πάντῃ πραγ-
μάτων τέχνῃ συνηφαντεῖταις τὸν πειστηγορόντας τὸν
πάτερον τὸν εἰλεγχθεῖν. Εἰ δέ τις πειστηφρονίας τῷ
πάτερι τὰ προσίγλωσσά τας δειλογυμνάν, τελικότερην
βασιλικὰς φύσικες ἀποκεῖται, ηὔστηκεν ἀρχήντων
δικαιεύεται, ηὔσυνημερικών σταύροιο ταράζεται,
παντας ἀκμάκτες τὸν τὸν διοικήσιον αὐτοπάτερον.
Τούτην τὸ πρᾶγματα εἰς πειστηγορίαν μη ἐπέδει,
ὡς πεισθεῖσσαν τοῦ πανόντας, καὶ τῶν ἐπικλητού
σικῶν λυμανάρδης δύναται.

τὸν πεισθεμένος τὴν ὄρθοδοξίαν καὶ τὴν μελέτην
τῷ φιλοσόφῳ απὲ τοῦ αὐτοῦ οὐκέτι τὸν
τυποτεταγμένον ἀπολαβούσιαν οὐ συνθέσαι τὸν
τύπον τοῦ μακεδονικοῦ τοῦ Καλλίανος, οὐ να
νομίσουσι, οὐ λέγονται ταῦτα πεπάθεταις οὐ αἰσι-
ρεῖς, καὶ τὸν πεισθεμένοντας ἐτρύπεσθε
ταῖς, οὐ καταλιπαρεῖς δεχόμενος ιδίωντας λιβύεις
καὶ αὐτὸς ματιζώντας τὰς αἱρέσεις, οὐ φρονέει
οὐ φρονεῖ οὐ ἀγαπᾷ θεόν πεποθόντα οὐ οὐτοσολικές
κλησίας, οὐδὲ σφραγίζοντας οὐτε γροικήν πρῶτην
τῶν γῆων μυρωτάς, τε, τε μέτωπον τοῦ οὐφελαντοῦ
οὐ τὰς γίνεταις οὐ τὸ σόμα οὐ τὰ ὥτα. Οὐ σφραγίζο-
νται αὐτοί, λέγοντες, σφραγίς διαρέας πνεύματος
ἄγιον. Θυνομανούσοις μὲν τοῖς εἴς μιαν πεπάθε-
σιν βαπτίζομένοις, οὐδὲ μοντανίσαις οὐ γινώσκει-
λεγομένούσοις φρύγας, καὶ σαβετικούσοις οὐ γινώσκει-
τορίαν μιλάσκοντας. Ιεράς τε τὸ οὐκαντικής πο-
θητος, οὐ τὰς ἀλλας τὰς τοις αἱρέσεις (εὐθὺς πο-
λοι ἀστιν γίνεται) ταύτας, μάλισταν οὐ δὲ τὰς γαλατικάς
εταῖς ἐρχόμενοι) ταύτας οὖς τὸν αὐτὸν θεόντας
προσιθεῖς, τῇ ὄρθοδοξίᾳς ἐλλωνας πελομάδη, οὐ
τὸν πρώτων ήμέραν τοις θύμοις αὐτὸν γραμματοῦ
δὲ μίσητον πατροτυχημένος, ἔτε τῇ τρίτῃ ἑρμηνε-
ζομένη αὐτοῖς μετά τοῦ μεμφυστῆρι τρίτου οὐ τὸ πρό-
σωπον οὐ τὸν εἰς τὰ ὥτα καὶ οὐ τὸν πεισθεμέ-
νον, οὐ τοιςκέδε γροιζεῖσθαι τῶν ἐκκλησιῶν,
οὐδὲ προσέβαθε τοῦ γραφῶν. οὐ τὸ
αὐτὸν βαπτίζοντες.